

11., 14., 15.

Vidurkis: $10 + 10 + (-)10 = 10$

11.¹⁰ Pamatiniai strukturalistiniai-semiotiniai prasmių ir teksto suvokimo principai:

1. Prasmių ~~atviranda~~ ^{transformuojant} atviranda keičiant transformuojant. Tai būtinas skirtumas (o Greimo naratyvinej, semiotikoje dinamiškas skirtumas - transformacija) tarp narių. Potent transformacija ir kuria veiksmą. Fenomenologine prasme prasmei reikalinga kryptis, nukreiptumas.
2. Prasmių yra "gamindama", kuriama. Ji nėra imitacinė ar savime egzistuojanti, o atviranda ~~transformuojant~~ transformuojant elementus. Tai yra, prasmių ^{yra} KURIAMA.
3. Tekstas suvokiamas ir per kalbos sistemą (langue), ir per kalbos procesą (parole). Šios dvi dalys supponuoja viena kitą ir taip sudaro visumą.
4. Visi tekstai yra tinkami semiotinei analizei, jie nesiskirsto pagal jų estetiškumą ar "kokybiškumą" hierarchiškai, skiriasi tik jų sudėtingumas, lygmenų kompleksiskumas. *kas yra ta visuma?*
5. Semiotikoje ~~judėjimas~~ judėjimas nuo teksto prie "visumos" primena hermeneutikos evoluciją ir kilmę (nuo religinių tekstų suvokimo, prieinamos ekspertams ~~link~~ link įvairių tekstų interpretacijos, prieinamos visuomenei).
6. "Autoriaus mirtis" - teksto reikšmė atskiriama nuo autoriaus suvokimo, autorius tampa vienu iš interpretatorių. Interpretuoti gali kiekvienas, turintis reikalingus įrankius, nėra "privilegiuotojų" (kaip pvz. psichoanalitikas psichoanalizei - be jo pacientas negali suinterpretuoti savo simbolių srauto).
7. Reikšmės elementai įgauna sąveikaudami ~~visumoje~~ visumoje, o ne individualiai. Visuma yra būtina ~~atviradimui~~ atviradimui ir yra egzistuojanti pirma savo dalių prasmių
8. Reikšmei atvirasti būtina SAVEIKA tarp narių arba SANTYKIS tarp pasakojančiojo ir suvokiančiojo (naratyvine arba diskursyvine sintakse) (sąsaja su 2.).

9. Tekstas yra imanentiškas, autonomiškas, jis analizuojamas iš jo paties „vidaus“, o ne kaip konteksto, aplinkos atspindys ar kopija.

Struktūralizmas, glaudžiai susijęs su kalbotyra, kalba apie ~~prasmę~~ prasmų sistemas, kurioje reikšmės kyla iš skirtumų, narių sąveikavimo bei santykių.

10

15. Aristotelio ir A. J. Greimo pasakojimo supratimas: panašumai ir skirtumai.

Aristotelini pasakojimas yra mimetiškas, imitacinis, t. y. atspindintis tikrovę. Tiesa, kitai nei Platonui, kuriam mimėsis reiškė „identiška“ kopijavimą, Aristotelini mimėsis reiškia mokymąsį atkartojant. Aristotelio pasakojimus skirsto pagal pasakojimo būdus į epus ir dramas (komedijas ir tragedijas).

Greimui pasakojimas yra mąstymas pat iš savęs. Tai nebe mąstymas ar aplinkinio pasaulio reprezentacija, o atskira sistema su naratyvine bei diskursine sintakse. Jis pasakojimas su kontekstu (aplinkiniu pasauliu) sieja ne kaip vidujybė ir išorė ar kopija ir originalas, o veikiau teigia, jog pasakojimas yra realizacija jau egzistuojančios virtualios sistemos. Greimas gilinasi į pasakojime egzistuojančias vėrcių sistemas (nebūtinai morališkas) ir veikiančiąsį santykius. ~~Sąveiką~~ ^{veiksmų pobūdžius} veiksmų pobūdžius: darymo, veikimo ir būties, būvimo bei teigia, kad naratyvumui reikalingi darymo veiksmai, keičiantys būties veiksmus (nėra tokių... yra darymo ir būvimo pasakojimai) ir suvalgytas, numalsinančias alkis-trūkumą). ~~pat~~ patv. jūta-

Gada Makrokaite 115

14. Kas nagrēina pasakojimo ~~gramatika~~ gramatika ir pasakojimo retorika?

15. Aristotelis ir A. J. Greima pasakojimo supratimas: panašumai ir skirtumai.

14. ⁻¹⁰ Pasakojimo gramatika
Naratyvos " gramatika
tyrineta
A. J. Greimo.

Pasakojimo retorika
" Naratologija
tyrineta
Genette'o.

Tiria veikiančiuosius (akcentus) bei jų veiksmus ir pasakojimo večių sistemas.

Tiria kas, kam ir kaip pasakoja (akcentas - diskursyvumas).

Tai pragmatinis suvokimas apie mainus, socialines sąveikas ir santykius.

Tai jūstinis suvokimas ir intersubjektiniai mainai.

Tai yra, jog veiksmi atsiranda iš skirtumo (struktūralizmas) o tiksliau - dinamiško skirtumo, t. y. transformacijos.

Koncentracija į komunikaciją ir pasakojimo procesą.

Tai yra, esmė - pasakojimas pats iš savęs, jo autonomiškumas bei jame veikiančių akcentų sąveikos ir večių sistemos.

Tai yra esmė - pasakojimo veiksmas, pasakotojo^u adresato santykis bei pasakojimo būdas.